

Valtiovarainvaliokunnan mietintö n:o 36 hallituksen esityksen johdosta laiksi viljan vientikustannusmaksusta

Eduskunta on 21 päivänä syyskuuta 1990 lähettänyt valtiovarainvaliokunnan valmistelevasti käsiteltäväksi hallituksen esityksen n:o 113 laiksi viljan vientikustannusmaksusta.

Eduskunnan päätöksen mukaisesti valiokunta on pyytänyt asiasta perustuslakivaliokunnan ja maa- ja metsätalousvaliokunnan lausunnot, jotka ovat tämän mietinnön liitteinä.

Maataloustuotantoa pyritään tasapainottamaan ja ohjaamaan erityisesti kotieläintuotannon osalta useilla valtiollaan toimenpiteillä. Maataloustuotannon tasapainottamiseen tähtävistä toimenpiteistä huolimatta maataloustuotteiden vientituen tarve on kuitenkin säilynyt korkeana. Ennustettua suurempana jatkunut maataloustuotteiden vienti on johtunut lähinnä keskimääräistä paremmista vilja- ja rehusadoista sekä eräiden kotieläintuotteiden kotimaisen kulutuksen alenemisesta. Viljan kokonaisylijäämien lisäksi leipäviljatuotannon kasvaminen on yhä suurempi ongelma.

Maatalouden vientikustannusosuuden kattamiseksi kerätään lannoiteveroa, valkuaisveroa, maidon kiintiömaksuja ja vientikustannusmaksua, sianlihan vientikustannusmaksua ja pelonraivausmaksua. Suurilta sikala- ja kanala-yrityksiltä peritään lisättyjä markkinoimismaksuja. Maatalouden osuus vientikustannuksista on kuitenkin näistä veroista ja maksuista huolimatta olennaisesti niillä kerättävää määrää suurempi.

Viljan markkinointi edellyttää huomattavaa viljan maastavientiä. Tämän vuoksi hallitus ehdottaa, että luotaisiin järjestelmä, jolla vientikustannusrasitetta voidaan nykyistä enemmän kohdistaa viljaan. Maatalouden markkinointivastuu viljan osalta olisi hallituksen esityksen mukaan tarkoituksenmukaista toteuttaa viljan vientikustannusmaksulla.

Viljan vientikustannusmaksun asettamiseksi ja sen perimiseksi ehdotetaan säädettäväksi erityinen laki. Maksujen tuotto olisi osa maataloustulolain tarkoittamaa maataloustuottajien vastuuta vientikustannuksista. Lakiin ehdotetaan otettavaksi säännökset muun muassa

maksuvelvollisesta, maksun määrästä ja sen maksuunpanosta, maksun korottamisesta eräissä tilanteissa, salassapidosta sekä viranomaisten tehtävistä nyt puheena olevissa vientikustannusmaksuasioissa. Lisäksi lakiin ehdotetaan sisällytettäväksi tarpeelliset muutoksenhakuoikeutta koskevat säännökset.

Viljan vientikustannusmaksusta annettava laki koskisi kesän 1990 sadosta viljaliikkeeseen toimitettua viljaa. Vaikka satovuosi alkaa 1 päivänä heinäkuuta, vientikustannusmaksuvelvollisuus ehdotetaan koskemaan vasta 1 päivänä elokuuta 1990 ja sen jälkeen viljaliikkeen vastaanottamaa ja tilittämää viljaa. Lakiehdotuksen mukaan on viljakauppalaan mukainen viljaliike velvollinen suorittamaan vehnän, rukiin, ohran ja kauran vientikustannusmaksua. Viljaliikkeeseen rinnastettaisiin myös siementavaran kaupasta annetussa laissa tarkoitettu pakkaamo. Vehnän ja rukiin vientikustannusmaksu olisi ehdotuksen mukaan 20 penniä kilolta ja ohran sekä kauran 10 penniä kilolta. Laki olisi voimassa kuluvan vuoden loppuun. Vuonna 1991 markkinoille tulevan viljan osalta vientikustannusmaksusta ehdotetaan säädettäväksi erillisellä lailla.

Valiokunta on käsitellyt asian ja todennut hallituksen esitykseen sisältyvän lakiehdotuksen tarkoituksenmukaiseksi. Hallituksen esityksen perusteluihin yhtyen valiokunta on päättänyt asettua puoltamaan hallituksen esitykseen sisältyvän lakiehdotuksen hyväksymistä.

Valtiovarainvaliokunta viittaa liitteenä olevissa perustuslakivaliokunnan sekä maa- ja metsätalousvaliokunnan lausunnoissa esitettyyn ja ehdottaa tehtäväksi lakiehdotuksen 3 §:n 2 momenttiin ja 24 §:n 1 momenttiin edellä mainituissa lausunnoissa tarkoitetut muutokset.

Valiokunta kunnioittaen ehdottaa,

että Eduskunta päättäisi hyväksyä hallituksen esitykseen sisältyvän lakiehdotuksen näin kuuluvana:

Laki

viljan vientikustannusmaksusta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 luku

Yleiset säännökset

1 ja 2 §

(Kuten hallituksen esityksessä)

3 §

(1 mom. kuten hallituksen esityksessä)

Jos 1 momentin mukaisesti kannettu vientikustannusmaksu on korkeampi kuin sittemmin vahvistetaan, erotus on hakemuksetta palautettava maksuvelvolliselle, jonka on edelleen hyvitettävä erotus viljan tuottajalle.

2 luku

Vientikustannusmaksuvelvollisuus ja maksun suuruus

4—6 §

(Kuten hallituksen esityksessä)

3 luku

Vientikustannusmaksun määrääminen

7—18 §

(Kuten hallituksen esityksessä)

4 luku

Erinäiset säännökset

19—23 §

(Kuten hallituksen esityksessä)

24 §

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 1990 (poist.). Laki koskee elokuun 1 päivänä 1990 ja sen jälkeen vuonna 1990 (poist.) viljaliikkeen ostamasta tai myyntitarkoitukseen jauhettavaksi vastaanottamasta viljasta suoritettavia vientikustannusmaksuja. Heinäkuun 31 päivän 1990 jälkeen, mutta ennen tämän lain voimaantuloa viljaliikkeen tilitämän tai myyntitarkoitukseen jauhettavaksi vastaanottaman viljan osalta viljaliikkeen on annettava 8 §:n 3 momentissa säädetty ilmoitus maatilahallitukselle ja suoritettava vientikustannusmaksu maatilahallituksen postisiirtotilille viimeistään lain voimaantuloa seuraavan kalenterikuukauden 25 päivään mennessä. (2 mom. kuten hallituksen esityksessä)

Helsingissä 9 päivänä lokakuuta 1990

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa puheenjohtaja Mäki-Hakola, varapuheenjohtaja Luttinen, jäsenet Isohookana-Asunmaa, Kettunen, Kääriäinen,

Laaksonen, Lahti-Nuuttila, Malm, Mattila, Rusanen, Sasi, Savolainen, Tenhiälä ja Vähäkangas sekä varajäsenet Ikkala, Peltari ja Tiuri.

EDUSKUNNAN
PERUSTUSLAKIVALIOKUNTA

Liite 1

Helsingissä

27 päivänä syyskuuta 1990

Lausunto n:o 8

Valtiovarainvaliokunnalle

Valtiovarainvaliokunta on 25 päivänä syyskuuta 1990 päivätyllä kirjeellään pyytänyt eduskunnan päätöksen mukaisesti perustuslakivaliokunnalta lausunnon hallituksen esityksestä n:o 113 laiksi viljan vientikustannusmaksusta.

Valiokunnassa ovat olleet kuultavina kansliapäällikkö Reino Uronen, erikoistutkija Esko Juvonen ja vanhempi hallitussihteeri Esko Laurila maa- ja metsätalousministeriöstä, apulaisosastopäällikkö Tapio Leskinen valtiovarainministeriöstä, valtioneuvoston oikeuskansleri Jorma S. Aalto, osastopäällikkö Esko Mikkola Hankkija-Maatalous Oy:stä, osastonjohtaja Markku Suojanen Maataloustuottajain Keskusliitto MTK ry:stä, professori Edward Andersson, professori Mikael Hidén, professori Antero Jyränki, professori Esko Rieppula, professori Ilkka Saraviita, oikeustieteen tohtori Kauko Sipponen, professori Kari S. Tikka ja tutkijaprofessori Kaarlo Tuori.

Käsiteltävien asian lähinnä valtiosääntöoikeudelliselta kannalta perustuslakivaliokunta esittää kunnioittaen seuraavaa.

Hallituksen esitys

Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi laki viljan vientikustannusmaksusta. Maksu suoritetaisiin viljaliikkeen elokuun 1 päivän 1990 jälkeen vastaanottamasta vehnästä ja rukiista (20 penniä kilolta) sekä ohrasta ja kaurasta (10 penniä kilolta). Maksuilla katettaisiin maataloustulolain mukaista maatalouden osuutta maataloustuotteiden vientikustannuksista. Laki olisi voimassa vuoden 1990 loppuun saakka.

Ehdotettu laki on tarkoitettu tulemaan voimaan heti, kun se on hyväksytty ja vahvistettu.

Esityksen säätämisyjärjestysperusteluissa selostetaan lain taannehtivaa vaikutusta. Viljan vientikustannusmaksun todetaan olevan luonteeltaan veronluonteinen maksu. Esityksen mukaan laki olisi säädettävä valtiopäiväjärjestyk-

sen 68 §:ssä tarkoitetussa, enintään yhdeltä vuodelta kannettavaa veroa koskevassa säätämisyjärjestyksessä. Hallitus on pitänyt kuitenkin suotavana, että asiasta pyydetäisiin perustuslakivaliokunnan lausunto.

Valiokunnan kannanotot

Viljan vientikustannusmaksua ei voida pitää vastikkeena mistään maksuvelvollisen julkiselta vallalta saamista palveluista. Vientikustannusmaksu on näin ollen perustuslakivaliokunnan vakiintuneen käytännön mukaisesti oikeudelliselta luonteeltaan veronluonteinen maksu. Lakiehdotuksen käsittelyjärjestystä on siten arvioitava hallitusmuodon 61 §:n kannalta.

Hallitusmuodon 61 §:n mukaan verosta säädetään lailla. Tämän säännöksen on vakiintuneessa lainsäädäntökäytännössä katsottu vaativan, että laissa, jotta se voitaisiin käsitellä verolain säätämisyjärjestyksessä, on säädettävä verovelvollisuuden ja veron suuruuden perusteet niin tarkasti, että lakia soveltavien viranomaisten harkinta veroa määrättäessä on sidottua harkintaa. Laissa on lisäksi säädettävä, miten verovelvollinen voi saada oikeusturvaa.

Perustuslakivaliokunnan käsityksen mukaan lakiehdotus täyttää nämä yleiset verolaeille hallitusmuodossa asetetut vaatimukset. Tältä kannalta ei siten ole estettä käsitellä lakiehdotusta valtiopäiväjärjestyksen 68 §:n mukaisessa järjestyksessä.

Valiokunta on säätämisyjärjestyksen kannalta arvioinut myös ehdotetun lain taannehtivuuden merkitystä.

Hyvään lainsäädäntökäytäntöön pyrittäessä selkeänä lähtökohtana tulee olla, että verotuksessa sovellettavat säännökset ovat verovelvollisten ja viranomaisten tiedossa hyvissä ajoin ennen kuin säännöksiä ryhdytään soveltamaan.

Säätämisyjärjestysarvioinnin kannalta on kuitenkin ensijainen merkitys sillä, että Suomen valtiosääntöön ei sisälly taannehtivan verolain nimenomaista kieltoa. Käytännössä taannehtivia verolakeja on melko usein säädetty perustuslainsäätämisyjärjestystä käyttämättä, myös perustuslakivaliokunnan myötävaikutuksella (PeVL n:o 12/1986 vp., n:o 3/1983 vp. ja n:o 2/1977 vp.). Verolain taannehtivuus ei valiokunnan käsityksen mukaan olekaan sinänsä sellainen seikka, joka vaatisi käyttämään perustuslainsäätämisyjärjestystä.

Käsiteltävänä olevaan lakiehdotukseen nähdessä on lisäksi erityisesti huomattava, että viljan vientikustannusmaksu liittyy maataloustulolaisissa (736/89) säädettyyn maataloustuotteiden markkinointijärjestelmään. Maataloustulolain 15 ja 16 §:n säännösten perusteella viljelijöiden tiedossa on ollut, että vuoden 1990 erinomainen sato kasvattaa maatalouden omaa markkinointivastuuta. Tämä seikka on omiaan asiallisesti lieventämään lain taannehtivuuden merkitystä. Taannehtivuus jäisi myös lyhytaikaiseksi. Lisäksi viljanviljelijöiden keskinäinen tasapuolisuus tässä tilanteessa vaatii lain taannehtivaa soveltamista.

Periaatteessa on mahdollista, että taannehtiva verolaki osoittautuu muista syistä kuin taannehtivuutensa vuoksi perustuslain vastaiseksi. Lähinnä kysymykseen voi tulla tilanne, jossa tällainen verolaki konfiskatorisen vaikutuksensa takia puuttuisi hallitusmuodon 6 §:ssä turvattuun omaisuudensuojaan (ks. PeVL n:o 6/1970 vp.).

Viljan vientikustannusmaksun kantaminen on maataloustulolain 16 §:n 1 momentissa tarkoitettu keino maataloustuottajien vientikustannusosuuden perimiseksi. Esityksen perusteluista ilmenevien tietojen mukaan vientikustannusmaksun suuruus on mitoitettu vas-

taamaan sitä, mikä on maatalouden markkinointivastuu viljan osalta. Tähän nähden lakiehdotus ei valiokunnan mielestä ole vaikutukseltaan konfiskatorinen.

Lain 3 §:ssä ehdotettu järjestely vastaa kauan noudatettua käytäntöä, johon nähden perustuslakivaliokunnalla ei ole ollut aiemminkaan huomautettavaa säätämisyjärjestysten kannalta (PeVL n:o 2/1965 vp., PeVM n:o 79/1978 vp. ja PeVL n:o 5/1984 vp.). Tässä yhteydessä valiokunta kiinnittää 8 §:n 2 momentin mukaisen menettelytavan takia huomiota siihen, että täydellisyysden vuoksi 3 §:n 2 momenttiin tulisi lisätä säännökset viljaliikkeen velvollisuudesta hyvittää saamansa palautus viljan tuottajalle. Asialla ei ole käytännön merkitystä nyt säädettävän lain voimassaolokana, mutta tilanne voi muuttua, jos järjestelmää aiotaan jatkaa.

Lain 24 §:n 1 momentin ensimmäinen virke saattaa aiheuttaa periaatteellisia hankaluuksia, koska sen mukaan lain voimassaoloaika päättyisi vuoden 1990 lopussa. Esimerkiksi lain 9 §:ää voidaan kuitenkin joutua soveltamaan myös kaavailtua voimassaoloaikaa myöhemmin. Valiokunnan mielestä momentin alku tulisi muuttaa seuraavasti: ”Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 1990 ja (poist.) se koskee elokuun”

Edellä esitetyn perusteella perustuslakivaliokunta esittää kunnioittavasti,

että hallituksen esitykseen sisältyvä lakiehdotus on käsiteltävä siinä järjestyksessä, jota valtiopäiväjärjestyksen 68 §:n mukaan noudatetaan käsiteltäessä enintään yhdeltä vuodelta kannettavaa veroa koskevaa lakiehdotusta.

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa puheenjohtaja Zyskiewicz, varapuheenjohtaja Alho, jäsenet Häk-

mies, Jansson, Lamminen, Männistö, Ollila (osittain), Pohjola, Pokka, Puisto, Vistbacka ja Vähänäkki sekä varajäsen Anttila.

EDUSKUNNAN
MAA- JA METSÄTALOUSVALIOKUNTA

Liite 2

Helsingissä
28 päivänä syyskuuta 1990
Lausunto n:o 2

Valtiovarainvaliokunnalle

Valtiovarainvaliokunta on 25 päivänä syyskuuta 1990 päivätyllä kirjeellään pyytänyt eduskunnan päätöksen mukaisesti maa- ja metsätalousvaliokunnalta lausunnon hallituksen esityksestä n:o 113 laiksi viljan vientikustannusmaksusta.

Asian johdosta ovat valiokunnassa olleet kuultavina maa- ja metsätalousministeri Toivo T. Pohjala ja erikoistutkija Seppo Hassinen maa- ja metsätalousministeriöstä, ylijohtaja Eero Nordberg maatilahallituksesta, toimitusjohtaja Jorma Kallio Valtion viljavarastolta, osastopäällikkö Markku Suojanen Maataloustuottajain Keskusliitosta, agronomi Ola Rosendahl Svenska Lantbruksproducenternas Centralförbundista, johtaja Seppo Netola Kesko Oy:stä ja osastopäällikkö Esko Mikkola Hankija-Maatalous Oy:stä.

Hallituksen esitys

Hallituksen esityksessä ehdotetaan säädettäväksi laki viljan vientikustannusmaksusta. Vientikustannusmaksu koskisi viljaliikkeen elokuun 1 päivän 1990 jälkeen vastaanottamaa vehnää, ruista, ohraa ja kauraa. Vientikustannusmaksuilla katettaisiin maataloustulolain mukaista maatalouden osuutta maataloustuotteiden vientikustannuksista. Vehnän ja rukiin vientikustannusmaksu olisi 20 penniä kilolta ja ohran sekä kauran 10 penniä kilolta.

Ehdotettu laki on tarkoitettu tulemaan voimaan heti, kun se on hyväksytty ja vahvistettu.

Valiokunnan kannanotot

Maataloustulolaissa säädetään valtion ja maataloustuottajien välisestä vastuusta koskien

tavoitehintatuotteiden vientikustannusten jakautumista. Maataloustulolain mukaan valtion vientikustannusvastuu vuonna 1990 on viljasta 515 miljoonaan kiloon asti 90 prosenttia ja sen ylittävältä osin 50 prosenttia 715 miljoonaan kiloon asti, minkä ylittävästä osasta maatalous vastaa kokonaan. Vastaavat vientikatot tiukentuvat vuonna 1991 ollen silloin 90 prosenttia 490 miljoonaan kiloon saakka ja sen ylittävältä osalta 50 prosenttia 690 miljoonaan kiloon saakka.

Vuonna 1990 arvioidaan rehuviljaa vietävän noin 490 miljoonaa kiloa, josta vuoden 1989 satoa on noin 350 miljoonaa kiloa. Maailmanmarkkinahintaisesti kotimaassa arvioidaan käytettävän noin 170 miljoonaa viljakiloa. Yhteensä vientitukea tarvitaan siten noin 660 miljoonaa viljakiloa varten, jolloin vientituen määräksi muodostuu noin 1 000 miljoonaa markkaa. Lisääntynyt vientitarve johtuu vuosien 1989 ja 1990 erittäin hyvistä sadoista.

Maatalouden kustannusosuudeksi vuoden 1990 viljan vientikustannuksista, mainitusta 1 000 miljoonasta markasta, muodostuu noin 155 miljoonaa markkaa. Vuonna 1991 arvioidaan viljan vientituen tarpeeksi noin 1 355 miljoonaa markkaa ja maatalouden osuudeksi siitä noin 470 miljoonaa markkaa. Maatalouden osuudeksi maataloustuotteiden kaikista vientikustannuksista arvioidaan muodostuvan vuonna 1990 yhteensä noin 790 miljoonaa markkaa ja vuonna 1991 yhteensä noin 710 miljoonaa markkaa. Viljan osuudeksi voidaan arvioida kustannuksista muodostuvan noin kaksi kolmasosaa.

Hallituksen esityksessä ehdotetut viljan vientikustannusmaksut kattaisivat maatalouden vuoden 1990 vientikustannusosuudesta noin 120 miljoonaa markkaa. Muilla keinoilla, lähinnä lannoite- ja valkuaisverona peritään noin

550 miljoonaa markkaa. Kun vuonna 1989 on lisäksi kerätty 82 miljoonaa markkaa tarvetta enemmän, siirtynee vuodelta 1990 vielä lähes 40 miljoonaa markkaa perittäväksi vuonna 1991.

Voimassa olevassa maataloustulolaisissa maatalouden vientikustannusosuus määräytyy aikaisempaa selkeämmin tuotekohtaisesti. Tämä on näkynyt käytännössä esimerkiksi kuluvana vuonna siten, että maidolta tapahtuvaa perintää lisättiin kesken vuotta ja sianlihalle määrättiin uudestaan vientikustannusmaksu. Lähtökohtana oli näiden tuotteiden tuotantokattojen ylittyminen. Kohdentamalla perintä pääosin tuotekohtaisesti pyritään mahdollisimman oikeudenmukaiseen ja tasapuoliseen vientikustannusten perintään.

Koska nykyiset maatalouden vientivastuun perintämuodot rasittavat suhteellisesti eniten kotieläintiloja, valiokunta katsoo, että ehdotettua vientimaksun kohdentamista viljaan on tässä tilanteessa pidettävä perusteltuna. Kysymys on maataloustulolaisissa maataloudelle säädetyn vientivastuun perinnästä.

Hallituksen esityksen 3 §:n 2 momentin mukaan valtioneuvoston päätöksen perusteella viljan vientikustannusmaksua koskevan lain 3 §:n 1 momentin mukaisesti kannettu vientikustannusmaksu on palautettava hakemuksetta maksuvelvolliselle, jos kannettu vientikustannusmaksu on korkeampi kuin eduskunta lailla vahvistaa. Valiokunta katsoo, että asian luonteesta johtuen ei liene epäselvää, että valtioneuvoston päätöksen nojalla kannettu vientikustannusmaksu, jonka eduskunta vahvistaa voimaan alhaisempana, kuuluu luonnostaan sille viljantuottajalle, jolta se on peritty, vaikka laissa puhutaan ainoastaan palauttamisesta maksuvelvolliselle eli viljaliikkeelle. Selvyiden vuoksi valiokunta ehdottaa kuitenkin 3 §:n 2 momentin täsmentämistä.

Valiokunta toteaa kuultuaan maa- ja metsätalousministeriä, että mikäli koko tilan tuotanto on luomutuotannossa, tulee tila vapauttaa viljatuotannon osalta vientimaksun perimisestä.

Hallituksen esityksessä ehdotetaan, että laki olisi voimassa vuoden 1990 loppuun saakka. Valiokunnan käsityksen mukaan tarkoitus on, että laki koskee elokuun 1 päivän 1990 ja joulukuun 31 päivän 1990 välisenä aikana, mainitut päivät mukaan lukien, viljaliikkeen ostamasta tai myyntitarkoitukseen jauhetta- vaksi vastaanottamasta viljasta suoritettavia vientikustannusmaksuja. Näin ollen säädettävän lain säännöksiä on tarpeen soveltaa myös vuoden 1990 lopun jälkeen. Valiokunta ehdottaaikin voimaantulosäännöksen täsmentämistä.

Lisäksi valiokunta katsoo, että mahdollisten menettelytapaerimielisyyksien välttämiseksi 24 §:n sanamuotoa tulisi täydentää myös siten, että viljaliikkeen tilittämän tai myyntitarkoitukseen jauhetta- vaksi vastaanottaman viljan osalta viljaliikkeen on vientikustannusmaksusuorituksen ohella tehtävä lakiehdotuksen 8 §:n 3 momentin mukainen ilmoitus maatilahallitukselle lain voimaantuloa seuraavan kalenterikuukauden 25 päivään mennessä.

Hallituksen esityksessä mainituista syistä ja saadun selvityksen perusteella valiokunta pitää lakiehdotusta tarpeellisena ja puoltaa sen hyväksymistä valiokunnan esittämin huomautuksin.

Edellä esitetyn perusteella maa- ja metsätalousvaliokunta esittää kunnioittaen,

*että valtiovarainvaliokunta mietintö-
ään laatiessaan ottaisi huomioon, mitä
tässä lausunnossa on esitetty, sekä*

*että hallituksen esitykseen sisältyvä
lakiehdotus hyväksyttäisiin näin kuulu-
vana:*

L a k i

viljan vientikustannusmaksusta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 luku

Yleiset säännökset

1 ja 2 §

(Kuten hallituksen esityksessä)

3 §

(1 mom. kuten hallituksen esityksessä)

Jos 1 momentin mukaisesti kannettu vientikustannusmaksu on korkeampi kuin sittemmin vahvistetaan, erotus on hakemuksetta palautettava maksuvelvolliselle, jonka on edelleen palautettava erotus viljan tuottajalle.

2 luku

Vientikustannusmaksuvelvollisuus ja maksun suuruus

4—6 §

(Kuten hallituksen esityksessä)

3 luku

Vientikustannusmaksun määrääminen

7—18 §

(Kuten hallituksen esityksessä)

4 luku

Erinäiset säännökset

19—23 §

(Kuten hallituksen esityksessä)

24 §

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 1990 (*poist.*). Laki koskee elokuun 1 päivän 1990 ja joulukuun 31 päivän 1990 välisenä aikana, *mainitut päivät mukaan lukien*, viljaliikkeen ostamasta tai myyntitarkoitukseen jauhettavaksi vastaanottamasta viljasta suoritettavia vientikustannusmaksuja. *Heinäkuun 31 päivän 1990 jälkeen, mutta ennen tämän lain voimaantuloa viljaliikkeen tilittämän tai myyntitarkoitukseen jauhettavaksi vastaanottaman viljan osalta viljaliikkeen on annettava 8 §:n 3 momentissa säädetty ilmoitus maatilahallitukselle ja suoritettava vientikustannusmaksu maatilahallituksen postisiirtotilille viimeistään lain voimaantuloa seuraavan kalenterikuukauden 25 päivään mennessä.*

(2 mom. kuten hallituksen esityksessä)

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa varapuheenjohtaja Rajamäki, jäsenet Apukka, Backman, Laiti-

nen, Muttilainen, Saapunki, Saastamoinen, Savela ja Westerlund sekä varajäsenet Malm, Pulliainen, Röntynen ja Säilynoja.

